

Γκάβερνορς Μπιτς: το τέλος της ντροπής

Σημειώσαμε αρκετές φορές στο παρελθόν τη τάση του κράτους προς τον αυταρχισμό τόσο όσο και στη Ευρώπη. Η πρόσφατη όμως επιχείρηση ενάντια στα πρόχειρα παραπήγματα του «Γκά-βερνορ» ξεπέρασε κάθε «προσδοκία». Το κυπριακό κράτος φαίνεται ότι ξεπερνά σιγά-σιγά το κόμπλεξ της ήττας του από τους πραξικοπηματίες και τη Τουρκία. Κι ενώ συνήθως κρούζει πουκάτω-πουκάτω, αποτολμά πλέον και ανοιχτές κατασταλτικές ενέργειες που αβίαστα θυμίζουν Ισραηλιτικές επιδρομές στο Λίβανο. Αν λογαριάζει κανείς ότι η επιδρομική αυτή ενέργεια κάπου έξη χιλιάδες άτομα, πολλοί από τους οποίους βέβαια είναι ψηφοφόροι, σημαίνει ότι η κυβέρνηση ξεπερνά αισίως και το φόβο των εκλογών. Αν ακόμα λογαριάσει κανείς ότι η Συντονιστική Επιτροπή των παραθεριστών του Γκάβερνορ που βέβαια ανήκουν στα λαϊκά στρώματα, είχε προσφέρει υποστήριξη στο Βασιλείου (ως την κεφαλή της επί πίνακι) και είχαν εισπράξει δημόσια διαβεβαίωση για υποστήριξη σημαίνει ότι η κυβέρνηση ξεπερνά κάθε όριο θράσους. Το οποίο ανερυθρίαστα εκφράζει ο πάλαι πότε αριστερός Φάντης: «η κυβέρνηση αποφασίζει και υλοποιεί...» την ίδια ώρα που, ο άλλος πάλαι πότε περίπου αριστερός Δημητριάδης του ΠΙΚ αναδομεί τον Γρίβα.

Η παραλία Γκάβερνορ αποτελούσε για έξη χιλιάδες παραθεριστές ένα φτηνό και προσιτό από πλευράς απόστασης τρόπο να περνούν τα Σαβατοκυρίακα και τις διακοπές τους. Είναι γεγονός ότι παρουσίαζε αρκετά προβλήματα, όπως μιας σχετικής ακαλαισθησίας, απουσίας υδατοπρομήθειας και ηλεκτρισμού. Αυτά όμως θα μπορούσαν να λυθούν αρκετά εύκολα αν βέβαια η κυβέρνηση στόχευε προς αυτή την κατεύθυνση, με την προσθήκη κάποιων εγκαταστάσεων νερού και ηλεκτρισμού. Επομένως οι δικαιολογίες αυτού είδους δεν μπορούν νάναι τίποτε άλλο παρά προσχήματα. Αυτά τα προσχήματα δεν περνούν στο κόσμο, όλως παραδόξως όμως έχουν κάποια ευαισθησία στο περιβάλλον και που θεωρούν ότι ο καταυλισμός ήταν πολύ άσχημος.

Όμως πραγματικό οικολογικό πρόβλημα προκαλούν οι χημικές βιομηχανίες λίγο παρακάτω, τα λατομεία και το εργοστάσιο της Μονής. Το πρόβλημα θα οξυνθεί αν τελικά χτίσουν και το ηλεκτροπαραγωγικό σταθμό του κάρβουνου. Ενώ τα συμπτώματα της μόλυνσης έχουν πια γίνει αισθητά από τους ανθρώπους της περιοχής με αποτέλεσμα τις γνωστές διαμαρτυρίες, η κυβέρνηση ολιγωρεί απροσημάτιστα ενώ αντίθετα η ασχήμια των παραγκών της μπήκε στο μάτι. Άσε που οι παράγκες του Γκάβερνορ είναι κούκλες μπροστά στα μεγαθήρια της παραλιακής Λεμεσού.

Από τα πιο πάνω όμως απορρέει και μια τεράστια αντίφαση στα κυβερνητικά μυαλά αλλά και στους «developers» που караδοκούν. Πως είναι δυνατόν να γίνεται στην ίδια περιοχή και τουριστική και βιομηχανική ανάπτυξη; Αργά ή γρήγορα η τουριστική χρήση θα υποβαθμιστεί!

Παρ' όλα αυτά η μόνη δυνατή εξήγηση για τον ξαφνικό καουμποϊκισμό της κυβέρνησης είναι η προφανής απόφαση της να εξυπηρετήσει τους μεγάλους ιδιοκτήτες γης της περιοχής και το μεγάλο τουριστικό κεφάλαιο. Ευτυχώς που η γη του ίδιου του κατασκηνωτικού χώρου είναι τουλάχιστον τουρκοκυπριακή.

Περιττό να πούμε τελειώνοντας ότι αν κάποιος επιθυμούσε να δημιουργήσει τις συνθήκες για «λαϊκό τουρισμό», σίγουρα δεν θα άρχιζε κατ' αυτόν τον τρόπο. Αντίθετα θα φρόντιζε να κάνει τις παράγκες αχρείαστες για έξη χιλιάδες ανθρώπους.

Ξανατελειώνοντας, πιστεύω ότι παρά το γεγονός ότι η έξωση αφορά μόνο παραθεριστές, το αίσθημα που δημιουργεί παραπέμπει στο πολύ γνωστό αίσθημα της προσφυγοποίησης. Αυτό, όχι μόνο διότι η προσφυγοποίηση είναι η πιο τραυματική εμπειρία των Ελληνοκυπρίων στη πρόσφατη ιστορία ούτε διότι αρκετοί από τους παραθεριστές είναι συγκεκριμένα πρόσφυγες οι ίδιοι, για λόγους ευνόητους (όπως και οι ταβερνιάρηδες της περιοχής). Αλλά επίσης διότι τα τελευταία χρόνια, τα λαϊκά

στρώματα των Κυπρίων εκδιώχνονται ανελέητα από τις κυπριακές παραλίες λόγω της τουριστικής βιομηχανίας η οποία γίνεται πλέον αισθητή σαν ένας άλλος Αττίλας. Υποθέτω ότι μακρόχρονα μπορεί να προβλέψει κανείς ένα αίσθημα αποξένωσης των Κύπριων από το τόπο μας που βέβαια δημιουργείται και από άλλους λόγους.

Και ενώ η πολιτική της «χρυσής τομής» εξωραΐζει εν μια νυχτί το περιβάλλον στου Γκάβερνορ, στο ζήτημα της κήρυξης του Ακάμα σε εθνικό πάρκο αδυνατεί να εκφέρει γνώμη. Αντίθετα φαίνεται ότι θα μετακαλεί «ξένους εμπειρογνώμονες» μέχρι να βρεθεί η θαυμαστή εκείνη πρόταση που θα διατηρεί το ψωμί σωστό και το σκύλο χορτάτο.

Στο μεταξύ συνεχίζει να συντηρεί το μύθο ότι είναι δυνατόν μια πολιτική διατήρησης του περιβάλλοντος να παραβλάπτει τα συμφέροντα των κατοίκων της περιοχής, να τηρεί σιγή ιχθύος για τις συνεχιζόμενες ασκήσεις των Βρεττανών και να αντιμετωπίζει τους περιβαλλοντιστές σαν μια κλίκα «κουλτουριάρηδων» που χρειάζονται συγκατάβαση. Τελικά η «χρυσή τομή» του Γιωργάκη δεν φαίνεται να περιλαμβάνει άλλο έργο από την κοιλάδα του Πλατύ.

[Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση](#), [Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση](#), [Εντός των Τειχών \(Τεύχος 39-40\), Δεκαετία 1980-1989, 1989, Λευκωσία, Λευκωσία \(νότια\), Οικολογία, Δικαίωμα στη θάλασσα](#)

From:
<https://movementsarchive.org/> - Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:
https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:magazines:entostonteixon:no_39:governor&rev=1593959694

Last update: 2025/04/20 19:47

